

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rye, Ole.

Opmuntring til flinke Børn : et fortrinligt Middel
til Opdragelse er Eventyr og Fortællinger fra
Sønderjylland.

Eventyr og Fortællinger fra Sønderjylland.

Aarhus : Brødr. Backhausen, 1886

[8], 79 s.

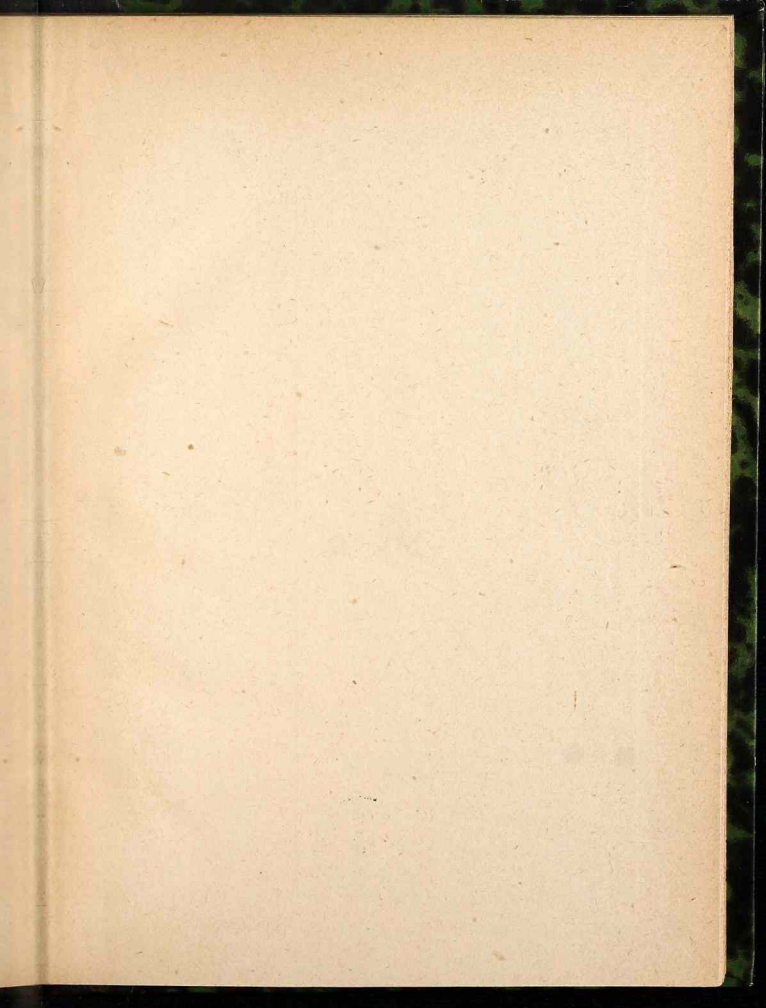
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

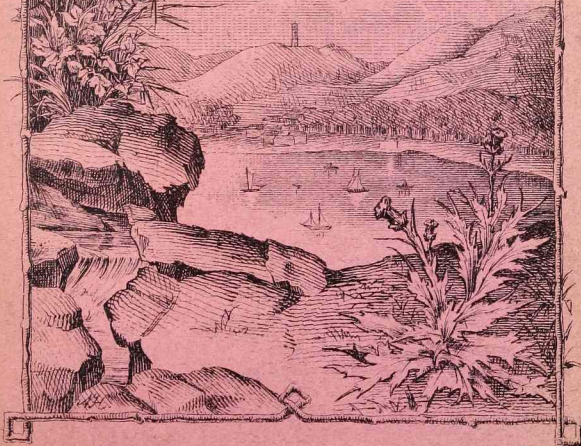
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Eventyr og Fortællinger
fra
Sønderjylland
af
OLE RYE

Opmuntring til flinke Børn.

Et fortrinligt
Middel til Opdragelse
er

Eventyr og Fortællinger
fra Sønderjylland.

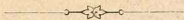
Aarhus.

Forlagt af og trykt hos Brødr. Backhausen.
1886.

Indhold.

	Side.
Rosen og Tidslen	I
En Fest paa Skamlingsbanke	17.
Lidt Pusleri	33.
Vogterdrengen	47.
Hvad Bækken fortæller.	67.

Forældre og Opdragere!

Glem ikke, at et af de bedste Midler til at paa-virke og opdrage Eders Børn, er Eventyr og Fortællinger, naar I da kunne byde dem noget godt. Men den største Del af de Fortællinger, der gennem de almindelige Billedbøger gives Børn i Hænde, egne sig desværre ikke til at øve en gavnlig Paavirkning paa disse.

Glem heller ikke at fortælle Eders Børn noget om Sønderjylland, for at Kjærligheden til vore Brødre hinsides Grænsen kan holdes varm i de Unges Hjerter. Der er ingen Fare for, at de der ovre skulle glemme os, men der er stor Fare for, at vi kunne glemme dem.

Foreløbig udkommer der 5 Hefter af saadanne Smaafortællinger, og hvis disse maatte vinde Bifald hos Forældre, Opdragere og frem for alt hos Børnene, vil der senere følge andre 5 Hefter.

Ærb.

Forfatteren.

Mel.: Hr. Peder kasted' Runer osv.

Der staar et lille Hus paa Danmarks Slette
Med lune Vægge og med Mure tætte,
Med faste, stærke Planker,
Som trodse Stormens Brag,
Med friske grønne Ranker,
Som dække Mur og Tag;
Vaarens Vind vifter mildt der ude,
Solen lær ind ad hver en Rude,
Solen lær.

Og travle Fugle flokkes der og sjunge
Og bruge lifligt hver sin lille Tunge,
Og Droskens bløde Trille
Og Nattergalens Slag
Og tusind Toner spille
Om os den lyse Dag;

Fortids Kamp i de Toner gløde,
Fremtids Haab jubles os i Møde,
Fremtids Haab.

Og rundt om Hytten staar et Flor af Blommer,
Som prange i den milde danske Sommer,
Og fagre smaa Kjærminder
I Duggens Solbad staa
Som Børn med røde Kinder
Og Øjne klare, blaa;
Liljen hvid — sænker fromt sin Pande,
Rosen rød — varm og kjæk mon stande,
Rosen rød.

Og vel er Huset tarveligt og lille
Og ligger dybt i Dalen — lavt og stille,
Men Alfer bo og bygge
Derinde fjærn og nær
Og sprede Lys og Lykke
I Hjemmets glade Færd;
Sorg og Nød kan vel stundom true,
Kjærlighed er dog Arnens Lue,
Kjærlighed.

Den Hytte — Broder — kan vi aldrig glemme,
Thi der har Du og jeg — vi alle hjemme,
Dér har vi Livet prøvet,
Dér har vi grædt og let,
Dér er vort Fejlgreb øvet,
Vor bedste Gjerning skét;
Større Daad fandt vi vel her nede,
Stille Kamp bedst kan Hjertet frede,
Stille Kamp.

Saa signe Gud vor Skoles lille Hytte,
I »Storm« og »Stille« han den trofast skytte,
Saa Fuglene maa synge,
Og Blomsterne maa gro,
Saa Ranker sig maa slynge
Omkiing dens snevre Bo;
Hvor vi end Foden hér maa fæste,
Herrens Fred være os det bedste,
Herrens Fred.

Korch.

Rosen og Tidslen.

Oppe paa en høj Bakke ovre i Sønderjylland, tæt Syd for Grænsen, knejste en stor, rød Tidsel. Den stod og brystede sig, raslede med sine mange spidse Syle og søgte om Lejlighed til at give en eller anden, der dristede sig til at komme den nær, et dygtigt Stik. — »Jeg er en Krigsmand«, — sagde den og viste Tænder — »og jeg har altid mine Vaaben parat. Jeg er Karl for at kunne forsvare mig —, vogt Jer derfor for at komme til mig; thi saa — »Av! Av!« — saa faar man over Næsen eller over Fingrene. De fleste nuomstunder er jo saa bløde som Smør og saa kjærlige som det bare Pærevælling. Uh — jeg afskyr al denne Øllebrøds-Barmhjertighed, og tager nogen paa mig med bløde Hænder, saa stikker, bider og river

jeg værre end en Ulykke. Jeg er nu engang en haard Hund, en Krigskarl til Liv og Sjæl, og jeg forlanger —: »haardt imod haardt« det er nu min Natur. Jeg er født med Sablen i Haanden, og allerede som Barn har jeg slaædes baade med store og smaa mangel god Gang, saa Blodet flød, og saadan har jeg i Sinde at blive ved, saa længe jeg lever. Væk fra mig —, tre Skridt fra Livet —, ellers bruger jeg Vaaben.«

Saaledes stod Tidslen og truede og skændte, og der var derfor heller ingen, der kunde lide den, og ingen, der kom den nær. De smaa Dreng, der af og til kom op paa Bakken, for at se ud over Stranden, vogtede sig vel for at komme til den, og Smaapigerne, der gik og plukkede Blomster til en Krans om Faders Billede hjemme i Dagligstuen, saa ikke engang til den Side, hvor Tidslen var. Fuglene fløj den forbi, Bierne ligeledes, ja, om det saa var Sommerfuglene, saa holdt de sig borte fra den, og ene stod den derfor oppe paa Bakken, og ingen brød sig om dens Trusler.

Til sidst blev den kjed af at staa saa ene,

og den begyndte derfor at se sig om efter en Kammerat.

Nede ved Foden af Bakken lige Nord for Grænsen stod en ensom Rosenbusk. Den stod i et Hegn og havde før havt Selskab i Overflødighed; thi langs ad Hegnet voxede Hasselbuske, Slaaen og Hvidtjørn, men Markens Ejer havde fældet dem alle og kun skaaet Rosenbusken, fordi den betegnede et Skjel i Marken. Stakkels Rose — den var ikke glad, da de smaa Foraars-Alfer kom for at vække den af den lange Vintersøvn, og den saa, at den havde mistet alle sine Venner, saa de sorte og hvide Grænsepæle staa truende og skille den fra, hvad den havde kjærest. — Men den havde nu saa travlt med at »lempe« sin Foraars- og Sommer-Klædning, saa den foreløbig ikke fik Tid til at dvæle ved sin Sorg. Der var friske, grønne Blade, der skulde dannes, Knopper, der maatte udvikles og udfoldes, og Duft og Farve, der skulde væves ind i hvert et Blomsterblad, som Rosen bar. Der var derfor fuldt op at gjøre, men da saa Knopperne begyndte at udfolde sig

og viste deres dejlige Farver og fine Duft, saa tørrede den Sveden af Panden og holdt Ferie, ligesom naar I har Høstferie — kjære Børn. Og saa syntes den da, at den skulde more sig lidt; men Rosens Glæde bestaar i at kunne glæde andre, og jo flere, der derfor kommer og beundrer den og glæder sig over den, i den Tid den staar og blomstrer, desto lykkeligere og gladere føler den sig. Derfor voxer Rosen gjerne i Haverne eller i Hegnene langs den alfare Vej, hvor mange kunne se den, og hver Gang Hjemmets Børn eller Fader og Moder gaa ude i Haven og glæde sig over de dejlige Roser, eller Husets unge Datter samler en Buket af dem, for at de ogsaa kunne sprede deres oplivende Duft og Farve inden Hjemmets Mure, da jubler Rosenbusken og fyldes med Glæde og Lykke lige ind til sin Hjerterod. Og hver Gang Bondepigen, der gaar hen ad Vejen, plukker en af de vilde Roser og fæster paa sit Bryst, idet hun tænker paa den, hun har kjærest, da takker Busken, hun plukkede af, Gud for, hvad den har kunnet virke;

thi Kjærlighed og Glæde er jo Livets store Maal.

Men Ensomhed kan Rosen ikke taale, saa sygner den hen og dør. Og saaledes var det jo nu med den Rose, vi her har skildret; den havde tidligere staaet ved en Markvej, hvor Børnene trak med Kreaturet, og hvor Gaardens Folk daglig færdedes, men nu var Vejen nedlagt, Grænsepælene nedrammede, og Rosen stod ene der ude paa Marken. Kun en enkelt Gang fik den Besøg af nogle Smaafugle, der sad og kvidrede en Aftensang for den, men ellers stod den ene og forladt og sørgede og græd hele den lange Dag. Da fik den Øje paa Tidslen, der stod oppe paa Toppen af Bakken og knejste med Nakken, medens den vuggede sig frem og tilbage for Vinden. Naa — det var jo ganske vist ikke et Selskab, som Rosen syntes om, men da den var meget godmodig af sig, og gjerne vilde staa sig godt med alle, saa indlod den sig i Samtale med Tidslen. Først talte de kun om Vind og Vejr og om de daarligere Tider, men Rosen, som var aabenhjertig,

fortalte snart om Ensomheden der nede i Dalen og om Sorgen over at være skilt fra sine Kjære, medens Tidslen ikke glemte at prale af alt det, den kunde høre og se oppe fra sit høje Stade.

»Her oppe fra« — sagde den — »kan man se saa godt som hele Verden. Man kan se Stranden, hvor Skibene færdes og med de hvide Sejl glide hen over de blaa Bølger. Der er dem, der sige, at vore Skibe ere saa slemme til at vælte, men det er slet ikke sandt. Det er ikke andet end Misundelse. Somme Tider kommer Stormen susende, saa blive Bølgerne saa høje som Bjerger, og Skibene vugges op og ned som Nøddeskaller. Aa — det er værd at se paa — kan Du tro. Og man kan se Skoven, hvorledes den grønnes om Foraaret, og vore Skove ere de aller smukkeste, og man kan se Marker og Agre, Huse, Gaarde og store Byer. Man kan se noget, og man kan lære noget, og har man ikke lært noget, kan man ikke blive til noget. Men her oppe fra faar man den eneste rigtige Lærdom og bliver et dannet Væsen.«

»Aa — hvor det maa være dejligt at være dannet« — sukkede Rosen.

«Og vender man sig til den anden Side« — vedblev Tidslen — »saa ser man det store Slot, hvor Kejseren bor, og hvor han hver Dag kører ud og ind i den forgyldte Kareth med de fire sorte og hvide Heste for. Kusken har en grøn Kappe paa og en lang Pisk i Haanden, og naar han slaar Knald, saa danse Hestene i Galop ned gennem Aléen. Somme Tider kommer saa alle Soldaterne i deres gule og grønne Frakker og med Musik og Trommer, og Grænsevagten med de blanke Pikkelhuer trækker ganske tæt hen forbi mig. Saa sætter Kejseren sig paa sin sorte Hest, og saa ere alle de andre Kejsere og Konger bange for ham, for han er den aller stærkeste, og han maa passe paa dem alle sammen. Naar han nyser, saa nyser alle de andre ogsaa, og de holder saa meget af ham, fordi han er saa gammel og saa fredelig. Ja — Du har vel hørt tale om Kejseren?»

»Jo — jeg har« — svarede Rosen —

»men jeg kjender meget bedre Kongen, der bor i Slottet her ovre paa denne Side. Jeg faar af og til Besøg af nogle Smaafugle, og flere af dem have Reder i Haven, hvor Kongen hver Dag spadserer; de har fortalt mig saa meget skjønt og dejligt om ham. Ja tænk engang, jeg har endog et lille rødt og hvidt Silkebaand, som er blæst ud af Slottets Vinduer, og som en lille Fugl har bragt mig. Det har jeg fæstet paa et af mine unge Skud.«

»Aa — det er ogsaa noget at gjøre Stads af« — raabte Tidslen —, »det viser, at Du har meget daarlig Smag. En rød og hvid Klud er noget af det grimteste, jeg kjender; det er saa skrækkelig simpelt — slet ikke andet end Bondekulør. Saa længe du staar nede i det Hul, bliver det nu aldrig til noget med Dig. Nej — kom her op til mig, saa skal Dine Evner og Fortjenester blive belønnet paa en passende Maade, saa kan Du blive Ridder af den røde Ørn og den grønne Dromedar, og saa kan Du finde en Omgang, der passer for Din Stand og Stilling.«

Det var Ord, der vare værd at lytte til, og Rosen, som var lidt forfængelig, smilede og nikkede, lo op til Tidslen og sagde: »Du smigrer mig virkelig for meget« —

»Nej — jeg siger altid min Mening og holder, hvad jeg lover« — svarede Tidslen bestemt. »Men« — tilføjede den fromt — »hvad tror Du, jeg ser der henne ved Skoven? Kirken — ser jeg — med sit høje Taarn knejsende mod Sky. Der hænge Klokkerne, som hver Morgen vække os med deres alvorlige — : Bum — Bum; og hver Søndag komme Folk fra alle Sider strømmende til Kirken, og saa kommer Præsten i sin sorte Kjole. Ham hilse de alle sammen, og jeg bøjer mig naturligvis ogsaa. Gud bevares —, man har da lidt Levemaade, og — Ære den, som Ære bør. Der er naturligvis ogsaa Kirker andre Steder, men det er ingen Ting mod vor Kirke, den er saa kjøn og saa dydig.

»O« — udbrød Rosen bedrøvet og lige ved at græde — »hvorfor fortæller Du mig alt dette, naar Du ved, at jeg er nødt til at

blive staaende her i Skygge og Ensomhed i den snevre Dal?»

»Hvorfor?» — svarede Tidslen —, »fordi jeg synes om Dig og vil hjælpe Dig til at gjøre Din Lykke, hvis Du vil komme her op paa Bakken til mig.« —

»Men hvorledes skal jeg komme derop« — spurgte Rosen?

»Aa — det skal ikke volde nogen Vanskelighed« — sagde Tidslen. »Jeg har en god Ven — Mikkell —, han er flink til at grave, og synes Du om det, saa skal jeg let faa ham til at grave dig op og plante Dig her ved min Side « —

Rosen var noget ængstelig ved at flytte, men Tidslen blev ved at snakke for den, til den endelig gav sit Samtykke. — Kort efter kom nogle smaa Fugle for at besøge Rosen, og den fortalte da, hvad der var passeret. Fuglene bleve bedrøvede, da de hørte, hvad der skulde ske; thi de vidste nok, at Rosen ikke kunde trives oppe paa Bakken, og de gjorde den derfor mange Forestillinger, men forgjæves.

Bedrøvede fløj de da bort og tænkte med Sorg paa, at den dejlige Rose, som saa ofte havde glædet dem ved sin liflige Duft, nu snart vilde visne og dø. Da de kom hjem fortalte de det for nogle Bier, der havde deres Bolig ude i Haven, og da Bierne godt kunne indse, at det gjaldt Rosens Liv, besluttede de sig til om muligt at redde den fra Undergang. Endel af Biernes Krigsmagt blev derfor udrustet. Sablerne bleve slebne og Spydene hvæssede, hvorpaa Skaren drog afsted og tog Post i Nærheden af Rosenbusken.

Imidlertid havde Tidslen faaet talt med Mikkell, der havde sin Hule ind i en Vold oppe paa Bakken. Og da den saaledes betragtede Bakkens Top som sin Have og nok vidste, at en Rose pynter bedre i en Have end en Tidsel, ligesom den jo altid holder meget af at gaa paa Rov, saa var den strax rede til at besørge Flygtningen.

Hen i Skumringen kom den da luskende ned ad Bakken hen mod Rosen.

»Haha — her kommer Røveren« — tænkte Bierne og rykkede mod Fjenden.

»Atisch« — hvad er det?» sagde Ræven, da han følte et Stik i Næsen. Han gned sig lidt paa det ømme Sted, men Mikkell er ikke saa ømskindet, og den gik derfor ganske rolig videre. Da fik den nok et Stik og nok et. I Øret, Øjet, Næsen, under Bugen og overalt følte den, hvor det kribled og krabled, og den fik Stik paa Stik. Tilsidst blev den saa rasende, saa den væltede sig omkring paa Jorden, fnyste og bed i Luften, men lige meget hjalp det; hver Gang den nærmede sig Rosenbusken, blev Angrebet saa haardt, saa den maatte trække sig tilbage og tilsidst flygte hjem i sin Hule med et Par blaa Øjne og en tyk og opsvulmet Næse.

Da Angrebet var afslaaet, fløj de fleste af de smaa Bier hjem, men lode dog en lille Trop blive tilbage for at holde Vagt.

Rosen stod imidlertid og ventede hele Aftenen, og da der ingen kom for at bortføre den, blev den meget bedrøvet og græd, til den faldt i Søvn

Da den vaagnede næste Morgen, saa den strax op til Tidslen, og spurgte, hvorfor den

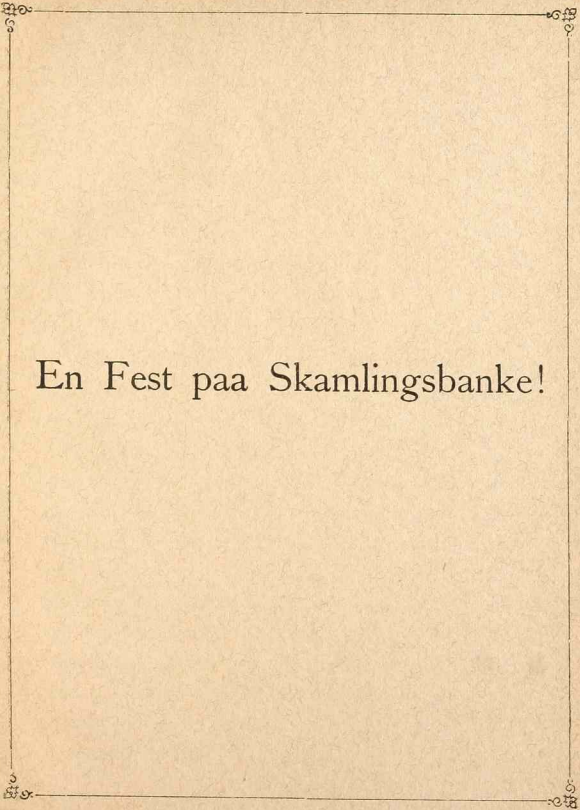
ikke holdt Ord. Men — hvad var der sket? Tidslen stod knækket der oppe paa Bakken og var ikke i Stand til at tale, men kunde kun hvidske: — »Stormen været her i Nat — knækket midt over — bliv i Dalen.« —

Nu glædede Rosen sig over, at den var bleven nede i den stille Dal, hvor Stormen næppe var mærket, og et Øjeblik efter kom en hel Sværm af Fugle og Bier, der jublede, summede og Sang af Hjertens Lyst. Og da Rosen fik at vide, at Bierne havde reddet dens Liv, takkede den dem mange Gange og gav dem Lov til at komme hver Dag for at samle Honning af dens Blomster. — Og hen imod Aften kom et ungt Par gaaende hen forbi Rosenbusken. De gik op paa Bakken og saa ud over Havet, der nu snart skulde bære ham langt bort fra hans Hjem og hans Elskede. Og saa gik de ned og satte sig lidt under Rosenbusken og talte om Fremtiden og den Lykke, den skulde bringe dem. Saa lovede de hinanden trofast Kjærlighed og plukkede hver en Rose, og fra den Tid af kom den

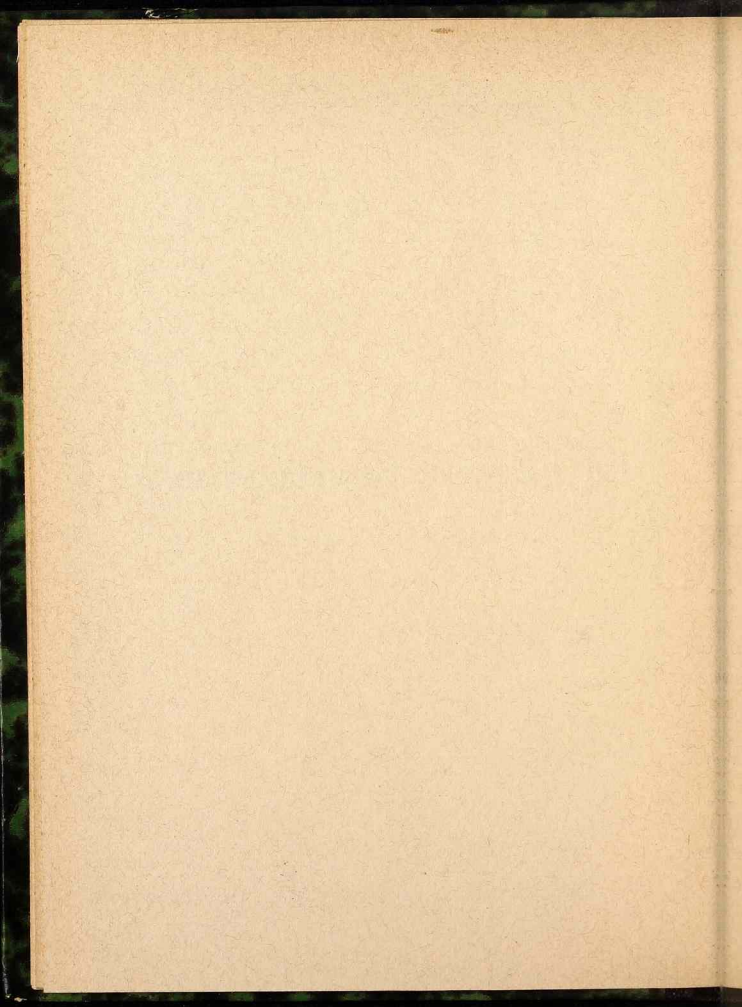
unge Pige hver Aften ud og satte sig oppe paa Bakken eller nede under Rosenbusken og tænkte paa ham, der nu færdedes langt borte paa fjerne Kyster.

Tidslen visnede, og Mikkell Ræv laa i flere Dage nede i sin Hule med en tyk Næse, men Rosen duftede sødere end nogensinde før og takkede Gud, at den havde faaet Lov til at voxte nede i den stille, lune Dal, hvor den vel ikke kunde blive set og beundret af saa mange; men hvor den dog havde faaet Lykke til at fremme det bedste og skønneste af alt her i Livet — : sand og trofast Kjærlighed.«

En Fest paa Skamlingsbanke!

Kjære Børn! Kunne I have Lyst til at høre lidt der ovre fra Grænsen, der, hvor vort eget kjære, røde og hvide Flag vajer mod Nord, men hvor desværre nu den prøjsiske Ørn breder sine sorte Vinger mod Syd? Jeg tænker, at I baade have læst og hørt meget om Landet der — det kjære Sønderjylland —; thi næsten hver Plet der ovre er en Valplads, hvor vi enten i Fortid eller Nutid have maattet kæmpe med vor mægtige sydlige Nabo. Der have vi vundet vore Sejre og lidt vore Nederlag, der er Jorden vædet med vore tapreste Mænds Blod, og der komme I raske Drenge maaske engang til at staa med Vaaben i Haand for at forsvare den

sidste Rest af vort Fædreland. Jeg antager derfor, at I gjerne ville høre nogle Smaafortællinger der ovre fra, og jeg vil da begynde med at fortælle Eder noget om en Fest paa Skamlingsbanke. I ved vel nok — kjære Børn — at de første egentlige Folkefester holdtes paa Skamlingsbanke, og at Formaalet var at styrke de danske Sønderjyder i deres Kamp for Modersmaalet og Nationaliteten. Tyskerne i Sønderjylland vare blevne saa overmodige, at de søgte at kue og fortrædige Danskerne paa alle Maader, haanede vort Sprog og vort Flag og søgte at fremme Tyskheden ved alle de Midler, der stode til deres Raadighed. Men I ved nok, Børn, at saa længe træder man en Kat paa Halen, at den tilsidst vender Kløerne til, og saaledes gik det ogsaa her. Danskerne vaagnede endelig og sluttede sig sammen, for at forsvare deres Modersmaal og deres Ret til at være Danske baade i Sind og Skind, og i denne Kamp anførtes de af nogle fædrelandssindede og modige Sønderjyder, som I maaske have hørt tale om, nemlig: Laurids Skau fra Sommersted, Hans Nissen fra Hammelev og Peter Hjort

Lorentzen fra Haderslev. Det var disse Mænd, der førte den danske Sag frem til Sejr den Gang, og det var ligeledes dem, der ledede Folkefesterne paa Skamlingsbanke.

Det var i Aaret 1846, at jeg var til Fest paa Skamlingsbanken, og jeg skal nu fortælle Jer lidt herom. Jeg var den Gang i Huset hos en Onkel, der var Lærer i Fjeldskov, som laa henved 2 Mil fra Skamling tæt ude ved Kysten. Det var først betænkt, at vi skulde have sejlet langs med Kysten, men Resultatet blev, at vi kørte med egen Befordring. Et smukkere Vejr end det var Torsdagen den 26de Juni nævnte Aar skal man ikke let kunne tænke sig. Det havde tordnet noget den foregaaende Nat, og henad Morgenstunden var der faldet en mild Regn. Luften var som Følge deraf saa ren og klar, saa yndig frisk og fuld af Grøde. Enkelte Regndraaber laa endnu paa Blade og Blomster eller hang i Græsset, og naar Solen spejlede sig i disse, var det som Marker og Enge vare strøede med funklende Diamanter. Fuglene sang, Blomsterne duftede, og alt i Naturen kappedes om at vise, hvor

dejlig en Sommerdag hos os kan være. Der
 var derfor ogsaa glad Travlhed rundt om, hvor
 vi kom frem; thi Folk vare alle Vegne ved »at
 lempe« sig og komme i Kisteklæderne, og de,
 der skulde med, vare naturligvis glade, og saa'
 saa mildt som en nyslaaet Toskilling. Vi kjørte
 hjemme fra i god Tid, da vi jo havde en tem-
 melig lang Vej dertil. Min Onkels Datter og
 jeg, der begge vare et Par Børn paa 10—11
 Aar, sad bag i Vognen paa et Knippe Græs,
 og jeg husker godt, at da vi vare komne et godt
 Stykke fra Hjemmet — maaske $\frac{1}{2}$ Mil — op-
 dagede vi, at vi havde tabt et Hestedækken, der
 var bredt over nogle Sager bag i Vognen, og
 som jeg var beordret til at holde Øje med.
 Onkel blev derfor lidt vred, og jeg maatte til-
 bage for at søge efter det tabte. Endelig kom
 jeg forpustet og dryppende af Sved med Tæp-
 pet, og vi kjørte videre; men min Kusine kunde
 se paa mig, at jeg havde »vandet Mus«, og da
 hun syntes, at det var flovt for en stor Dreng
 at græde, saa gjorde hun Nar ad mig og snøf-
 tede og gned sine Øjne, hvorover jeg naturlig-
 vis blev vred, og vi sad derfor og skubbede og

daskede hinanden et godt Stykke hen ad Vejen. Imidlertid blev der nu saa meget at se efter, saa vi glemte vor Strid, thi den ene Vogn, tæt pakket med pyntede og glade Mennesker, snurrede forbi os efter den anden. Dannebrog vajede baade fra Huse og Gaarde, hvor vi kom frem, og den lette Sommervind lod hver en lille Luftning lege og boltre sig frit og lystigt med de mange røde og hvide Korsflag, der ogsaa stundom vare anbragte paa Vognene.

Skamlingsbanke er egentlig en længere Bakkekjæde med det højeste Punkt — Højskamling — tæt ude ved Beltet. Ved Foden af denne den egentlige Skamling er der en lille Skov med smukt anlagte Gange, Bænke og Lysthuse, hvor Folk kunde sidde i Skygge og spise deres Mad. Fra Toppen af Bakken havde vi den dejligste Udsigt over det omliggende Land som ogsaa over Bæltet, hvor det vimlede af Baade med Flag og Vimpler og fulde af festligklædte Folk, der sang og jublede. Nogle af Baadene havde Sejl oppe og krydsede sig frem, andre brugte Aarerne, og flere større Dampere kom baade Nord og Syd fra, alle

stævrende mod det ene Punkt — Skamlingsbanke. To af Dampbaadene havde Musik om Bord, og af og til kunde vi tydelig høre Tonerne og kjende Melodien, der blev spillet langt ude paa Søen. Og saa den mageløse Udsigt, der var. Aa — I kunne aldrig tro — kjære Børn, hvor der var smukt. Vi kunne saaledes fra Skamlingsbanke overse en stor Del af Lillebælt med Øerne Baagø og Brandsø og med den dejlige fynske Kyst, hvor Byerne Middelfart og Assens med deres Kirker, Møller og mange røde Tage dukkede frem omgivne af grønne Skove og bølgende Kornagre eller gule Rapsmarker; ja — man kunde endogsaa se langt ind i Fyn og tælle mange Kirker og Møller der ovre. Tænk Jer nu — kjære Børn —, at I stod der oppe og saa alt det smukke, jeg her har beskrevet, saa alle de mange Sejlere ude paa Beltet, saa Damerne vifte med deres Tørklæder til Bekjendte eller Slægtninge inde paa Land og hørte Sangen, Musiken og Jubelen fra alle de mange glade Mennesker, saa ville I kunne forstaa, at en saadan Fest aldrig glemmes.

Og vendte vi os til den anden Side og saa' ned ad Bakken, da var den helt sort af Mennesker. Nogle bevægede sig opad, andre nedad og rundt om hørte man Latter og glade Udraab. Et Musikkorps spillede nede i Skoven, et andet henne ved det store Spisetelt og et tredie nede ved den flagsmykkede Talerstol, der var rejst i en Lavning med Bakker rundt om til alle Sider. Dannebrog vajede overalt, hvor vi kom frem, og alle Deltagerne i Festen havde røde og hvide Sløjfer paa Brystet. Af og til dundrede Kanonerne, Musikken faldt ind, og hele den myldrende Menneskemængde raabte Hurra og svingede Hatte og Huer under den højeste Jubel. — Talernes Indhold kunde vi Børn naturligvis ikke dømme om, men jeg kan tydelig huske Laurids Skau, som han stod paa Talerstolen, og jeg vilde ønske, at I — kjære Børn — havde set og hørt ham, for det var en Kjærnekarl af en Sønderjyde, kunne I tro. Høj og smuk var han, og klar og kraftig lød hans Røst ud over de mange Tusind Mennesker, der glade og bevægede stode og lyttede til hans Ord, og under hans Tale blev der efter

Haanden saa stille. at vi kunde høre et Blad falde til Jorden. Som han stod der med lysende Øjne og glødende Kinder, lignede han en Officer, der paa Slagdagen fører sine Folk i Ilden, og saadan var det jo ogsaa. Han formanede Folket til Mod og Udholdenhed i Kampen, og Kampen gjaldt at frelse vor gamle Moder — Danmark — for Tyskernes Forhaanelser og Tyranni. — Og han forstod at tale saaledes, at han fandt Vej til Hjærterne; mange fik Taarer i Øjnene ved at høre paa hans varme Ord, og da han sluttede sin Tale, var der en Kraft og en Klang i Hurraerne, som aldrig syntes at ville faa Ende.

Jeg hørte en Samtale mellem et Par ældre Bønder, som jeg skal fortælle Jer:

»Det er en grov glant Mand te aa taal, den kjer Skov« — sagde den første.

»Ja — han er lig ved, te han kan træk æ Vand aa æ Øjen aa et Par gammel Kaal som mæ og dæ« — svarede den anden.

»Hvad tror Du naa, te æ tysk Mikkell seier, nær han hører saanen nøue?«

»A tænker, han stikker æ Hal æmel æ Bien, aa drejer Synder aa igjen.«

»Det tykkes mæ lisom, te de bliver lidt beier for vos Dansk — Hans Beck; naa ka vi da væ bekiend aa snak aa vor Mo'rsmal igjen«.

»Det er sand — Jes Berg —, og vil Gud, saa vinde vi nok æ Slav inden møj læng.« —

Jeg mindes ogsaa mange Smaatræk fra Festen. Saaledes morede det os Børn, der med hinanden ved Haanden gik og fulgte efter Onkel og Tante, at lægge Mærke til alle de, baade Mænd og Kvinder, der nu og da glede ud paa det glatte Græs og faldt eller trillede et lille Stykke ned ad Bakken.

Omme paa Bagsiden, hvor Marketenderne havde travlt med at stege Aal og koge Kaffe, var en ung Laps, klædt i en meget lys Dragt, saa uheldig at glide ud og tumble ned i Marketenderiet, der var gråvet lidt ind i Bakken. Han vilde skynde sig at løbe hen ad Bakke-skrænten til nogle Damer, der vinkede ad ham længere nede, da han var saa uheldig at glide ud og trille ned i Hovedet paa Madamen med de stegte Aal og Kaffen. Kaffekjedlen væltedes og den fine Herre kom til at sidde med sin

lyse Dragt midt i en Flod af den brune Drik, der rislede videre ned ad Græsset.

Marketenderen skreg og larmede, og den benauede unge Herre fik ikke engang Lov at gaa, førend han havde betalt den spildte Kaffe. Og I kunne nok forstaa — kjære Børn —, at den mørke Plamage, han havde faaet paa sin Bagdel, tog sig ikke videre godt ud til den øvrige lyse og fine Dragt. Saaledes gik vi længe og morede os ved at høre paa Musikken, se paa de smukke Omgivelser og lægge Mærke til det larmende og vexlende Festliv, der bølgede om os. — Endelig vare vi i Forening med en hel Del af Beboerne fra vor By blevne samlede til at spise, og havde lejret os højt oppe paa en Bakkeskraaning, hvor der var en mageløs Udsigt; men vi havde ikke lagt Mærke til, at der var placeret nogle Kanoner næsten lige over Hovedet paa os.

Vi havde aabnet vore Madkurve og udbredt alle de gode Sager paa en stor Dug mellem os og sad i vor gode Ro og spiste vor Mad under Latter og munter Samtale, da en Mand med en Lunte i Haanden raabte ned

til os, at vi bleve vel ikke bange, for nu fyrede han. Om en Bombe var slaaet ned midt iblandt os, kunde det ikke have forvoldt større Forvirring i Selskabet. Alle sprang op, nogle med Hænderne fulde af Mad, og ilede i største Hast ned ad Bakken, for at komme lidt bort fra det farlige Sted. Men det er ikke saa let at løbe ned ad en Bakke, især naar den er bevoxet med tørt og glat Græs, og det maa unægtelig have set pudsigt ud, for hvem der iagttog os nede fra, at lægge Mærke til de forskellige Maader, paa hvilke Selskabet i Angsten og Forvirringen kom ned ad Bakken. Nogle gik baglænds, andre krøb paa alle fire; nogle af Damerne, der af Hensyn til Skjørterne ikke godt kunde løbe, hoppede ned ad Bakken ligesom en Krage, og en ældre Bondemand, Peter Lavrsen, der havde et stort Stykke Mad i Haanden, tog Maden mellem Tænderne, satte sig ned paa sin Ende, og idet han brugte Arme og Ben som Aarer, gled han paa Agterspejlet helt ned ad Bakken. Men et Stykke nede paa Bakken stod en Kvartet og sang firstemmig: »Vift stolt paa Kodans Bølger«. Dirigenten

stod i Midten og slog Takt, og Sangerne saa paa deres Nodeblade og tog netop Strofen: »Ej Lynet dig nedslog«, da Peter Lavrsen med Smørrebrødet i Munden og Hatten bag i Nakken kom sejlene ind mellem 1ste Tenoren og 2den Bassen og tog Dirigenten i Flanken, saa at han kom til at ride paa Hatten og Smørrebrødet et Stykke ned ad Bakken. Det vakte megen Munterhed blandt Publikum, da denne Sejler af nyeste Konstruktion kom i rask Fart ned ad Bakken, og det voldte stor Forbavselse blandt Sangerne, der pludselig saa deres ærede Dirigent forsvinde som en Rytter paa en Kamel. De to besindigste af Selskabet — Onkel, og en yngre Bondemand — vilde dog ikke tiltræde Tilbagetoget uden Provianten, men at pakke det ordentlig sammen, var der jo ikke Tid til. De tog dertor i Dugens fire Hjørner og lod hele Indholdet: Smør, Æg, Brød, Ost, en Tallerken Æbleskiver og en Krukke med sure Aal synke sammen i broderlig Forening og slæbte skyndsomst hele Mellemmaden bort fra det farlige Sted; men da Kanonskuddet i det samme hundrede løs, gav den ene af Parterne

slip, og Æg, Aal, Æbleskiver og hele Provianten trillede om Kap ned ad Bakken. —

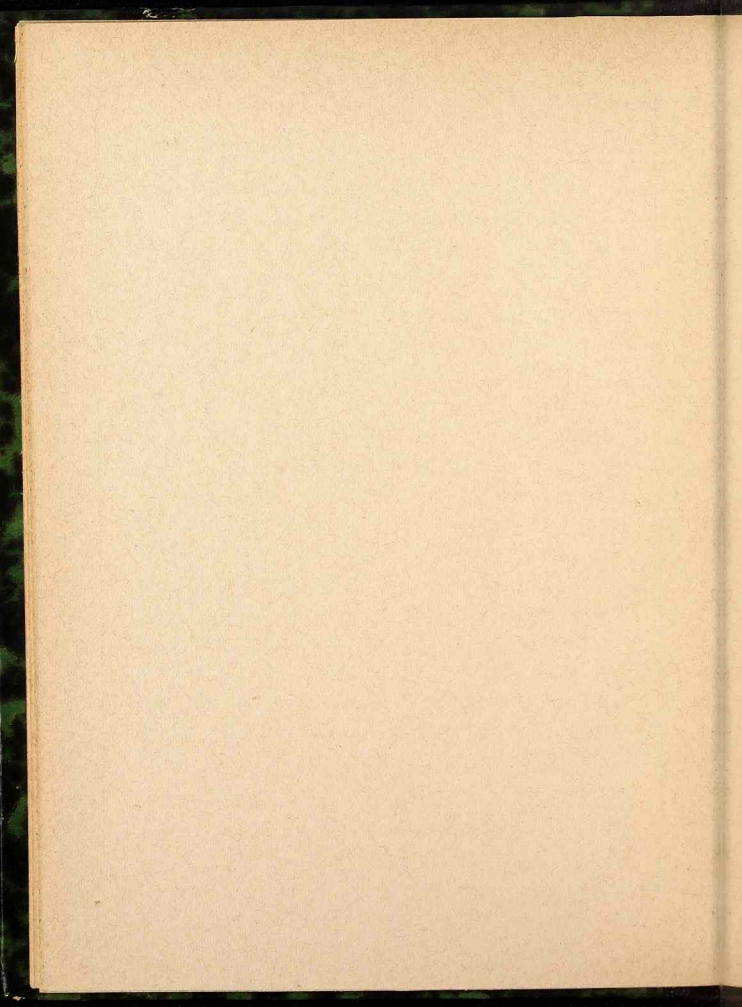
Endelig samledes vi da paa et mere roligt og sikkert Sted og spiste Levningerne af Maden med god Appetit, idet vi lo og morede os over vort Uheld. Peter Lavrsen saa vel nok af og til lidt betænkelig paa sin højpullede Hat, der nylig have tjent som Sadel og i Øjeblikket ikke ret meget lignede en Hat; men da saa de andre lo ad ham og roste ham, fordi han kunde snappe Dirigenten, som man slaar en Nikonge ud mellem Keglerne, saa lo han med. Derefter gik vi omkring paa Bakken og glædede os ved at høre paa Musikken, se paa de smukke Omgivelser og lægge Mærke til det larmende og vexlende Festliv, der bølgede om os. Først sent hen paa Aftenen toge vi derfra, og jeg husker godt, at Turen hjem var ganske dejlig. Aftenen var stille og mild, Raketter, Blaalys og alle Slags Fyrværkeri steg uafbrudt i Vejretovre fra Bakken. Frøerne kvækkede i Damene og Fuglene sang i Smaabuskene langs Vejen, og langt borte fra fulgte Tonerne fra Festpladsen os mere eller mindre klart. Hver

Gang Vejen førte os op paa en Bakke, lød Festlarmer tydeligt gennem Aftenens Stilhed, og vi bleve flere Gange holdende for rigtig at se Fyrværkeriet. Ude paa Beltet vrimlede det af Baade, fra hvilke der ogsaa jævnlig sendtes Raketter i Vejret, og hvorfra der hist og her hørtes Sang og Jubel: Alt forenede sig til et saa yndigt Billede af mild poetisk Skjønhed, saa vi alle følte os grebne deraf og aldrig kunne glemme den dejlige Fest paa Skamlingsbanke.

Se — nu har jeg fortalt Jer noget herom — kjære Børn, og det skal glæde mig, om I gennem min Skildring have faaet Kjærlighed til den Plet, jeg har fortalt Eder om, og have faaet Lyst til at gjøre en Tur over og se Skamling, hvis Lejlighed hertil gives Eder; thi jeg er vis paa, at I ville faa megen Glæde deraf og føle det danske Sindelag i Eder styrket ved at dvæle lidt paa den skønne Plet ved Beltets Bred, hvor Danskhedens Fane egentlig først blev plantet.

Lidt Pusleri.

Det er Nat, og alt er stille og tyst. Maanens venlige Straaler titte ind i et lille Hus, der ligger i Udkanten af Landsbyen »N« ovre i Sønderjylland. Det var noget andet at komme under Tag i det hyggelige Hjem, i Stedet for at spille omkring ude i den kolde, mørke Nat. Og Straalerne gottede sig ret og gjorde sig det bekvemt, en i Sofaen, en i den store Lænestol, ja nogle sloge sig til Ro paa Gulvet, men det var da ogsaa henne under Bordet, hvor der var Tæppe. Dørene stode aabne fra Dagligstuen til Sovekammeret, og man kunde tydelig høre de Sovendes regelmæssige Aandedrag. — Nu slog Uhret paa Væggen tolv, og den hemmelighedsfulde Midnatstime begyndte. Da er det jo, at Livets skjulte Magter røre sig og frit

drive deres Spil, da kommer den lille Husnisse frem og gjør sine Spilopper, eller ogsaa er det Hjemmets venlige Alfer, som svæve omkring den stille Arne og sørge for, at Kjærligheds-Ilden aldrig slukkes. Og de slaa Lejr om alle de Sovende i den lille Kreds, kysse de trætte Øjne, lette og kvæge de tyngede Hjerter og rulle deres dejlige Drømme-Billeder op for alle de Smaa, der slumre paa Puderne der inde.

Tys — hvad var det? Der var noget, som rørte sig under Kakkellovnen. — Ganske rigtig, der har vi ham, den lille kjendte Husnisse med det lange Skjæg og den røde Hue paa de graa-sprængte Lokker. Han stikker først Hovedet frem af Aabningen under Kakkellovnen, ser sig om i Stuen med sine store, kloge Øjne, smiler og nikker til Gjenstandene omkring sig. Først da han har mærket, at alt er stille, kryber han frem og sætter sig paa Gulvet med Benene under sig. Derpaa tager han sin Hue, slaar den tre Gange mod Gulvet og siger i Aander-nes tavse Sprog: »De Usynliges stille Time er begyndt, kom frem alt, hvad der vil tage Del i vor natlige Leg«. —

Op af en Sprække i Gulvet kiger da en Knappenaal, derpaa en Synaal, og nok en og nok en, til der samledes en hel Mængde af lutter saadanne smaa, spidse Væsener. Der var ogsaa enkelte Stoppenaale med i Flokken, ja der var saagar en Shawlsnaal med et grønt Glashoved. Den var lidt stor i Hovedet, og det havde den jo ogsaa nogen Grund til at være; thi den var født i Hoved-Staden, »der ausen bei mir«, hvor alle Hoveder ere saa store og saa kloge, og hvor alt det, der skal blive noget stort i Verden, maa være lavet. Og saa blev den savnet saa meget, og der var næsten ikke en Dag, uden at Madamen skjændte paa den lille Pige, fordi hun havde kastet den bort, men Naalen laa godt gjemt og sagde ikke et Muk for ej at blive opdaget.

»Nu i Kreds« — sagde Nissen — »og lad os faa lidt Lystighed. Den skønneste af Jer maa ind i Kredsen. Gud bevares — Venner —; Skjønheden maa vi respektere.« Alle saa hen til den grønne og gjorde villigt Plads for den, undtagen et Par store og stærke Stoppenaale, der vare misundelige. Man tog nu sam-

men og dansede rundt om Glasnaalen, der nok saa strunk stod i Midten og saa' igjennem de grønne Briller.

Og saa sang de:

»Skære, skære Havre,
Hvem skal Havren binde?
Det skal Allerkjæreste min,
Naar jeg Dig kan finde;
Jeg saa' Dig i Aftes
I det klare Maaneskin,
Hver ta'r sin, og jeg ta'r min,
Saa bli'r der én tilbage.«

»Det var ret — Børn« — sagde Nissen —
»saadan maa det gaa«, og han slog Takt med
de stumpede Ben og rokkede med Hovedet,
saa Spidsen af den røde Hue fløj fra den ene
Side til den anden. »Kun lystig« — raabte
han og sprang selv med ind i Kredsen, og
hurtigere og hurtigere gik det, og stedse lystigere
bleve de dansende.

»Holdt!« raabte den grønne —, »der maa
inclineres«. Og han gik selv hen og bukkede
for en Dame, der udmærkede sig ved, at et
Par lange, røde Traadender flagrede efter hende.
Det smukke Par traadte frem og begyndte at

valse rundt inde i Kredsen, og saa gratiøse vare deres Bevægelser, og saa smukt tog det sig ud med det grønne Glashoved mellem de røde flagrende Traadender, saa en Beundrings-Mumlen gik rundt i Kredsen. Men — o — Ve — ; der laa den grønne, saa lang han var henad Gulvet. Mange fniste, Nissen lo og holdt paa sin Mave, og den misundelige Stoppenaal, der havde spændt Ben, saa nok saa skadefro paa den faldne. Men den røde Dame blev endnu rødere af bare Skamfuldhed. —

»Usling« — skreg den grønne og sprang op —, »det skal Du faa betalt«, og som en Rasende fór han ind paa sin Modstander. Men i samme Øjeblik var der noget, der rørte sig inde i Sovekammeret, og som en Stormvind fløj de derfor alle hver til sin Side. Nissen ind under Kakkelovnen, Naalene ned i Revnerne i Gulvet, og alt blev igjen stille og tyst.

Men se nu — der kommer en lille Mus —. Hvad mon den vil? Ah — den vil samle Brødsmuler. Se — hvor omhyggelig den undersøger Pladsen rundt om Bordet, om der ikke skulde findes en eller anden lille Smule. Nu

løber den hen til Barnestolen, hvor Husets lille Pige plejer at sidde og spise sin Aftensmad; ogsaa der finder den nogle Brødkrummer, der opsamles med Omhu, uden at dens Appetit dermed er tilfredstillet. Den snuser derfor videre omkring i Værelset for om muligt at opdage et eller andet godt Bytte. Henne under Tobaksbordet ligger noget — hvad mon det er? Den snusede og snusede til dette noget; men Lugten var den lille Næse for stærk, og den kom til at nyse. —

»Gud velsigne Dig« — sagde Cigarstumpen, for en saadan var det, der laa.

»Hvad er Du for en« — spurgte Musen og gned Næsen — »er Du til at spise? — »Ægte Havanneser« — sagde Stumpen og trillede sig en Omgang hen mod Musen. »Jeg er ikke en af disse »Fredericia Stinkadoris«, som man faar Kvalme af at lugte til. Jeg er født i Vestindien —, det dejlige Land, hvor Himlen altid er blaa, hvor Roserne dufte sødest, og Fuglene synge lifligst her paa Kloden. — Forresten er jeg egentlig en Tysker, men det bliver mellem os, for paa Kassen staar der

»Caballero de St. Jago«, og det maa man rette sig efter. Ak — ja! Det var ikke sunget for min Vugge, at jeg skulde ende mine Dage saaledes. Ligge her henkastet i en snavset Krog, indtil jeg en skønne Dag kan blive kastet paa Møddingen, jeg, som altid har drømt om at flyve afsted i lette Ringe op til de lyse, hvide Skyer. Men saadan gaar det —, Verden lønner ikke anderledes. — Spise mig maa Du forresten gjerne —, at gaa i Musene er dog altid lidt pænere end at gaa til Rotterne«. Men Musen havde faaet nok af Lugten, og den snusede videre. — Der kom den til en Pind. — »Hvad er Du for en Fyr?« — spurgte Musen. — »Kjender Du ikke mig« — svarede Pinden. »Jeg er en farlig Person — en rød Republikaner — en Nihilist, og Gud ved hvad. Af Fødsel er jeg ellers en god skikkelig Jyde og siger —: »A« ligesom alle andre Jyder. Jeg er lavet i Randers, hvorfra vi faa Lax, Handsker og mange andre gode Ting. I Almindelighed ligger jeg rolig og stille og passer mig selv som en rigtig Jyde, og af dem, der forstaa at behandle mig, kan jeg taale meget; men jeg har ét ømt Sted;

der er én Slags Berøring, jeg ikke taaler, for saa bliver jeg rasende. Det er mine Principer, jeg værner om, og vil man dem tillivs, bliver jeg hed i Parykken for ramme Alvor. Saa rød i Hovedet som en Tyr, og — : »Fut — Fut!« —, brænder jeg af, saa Ild og Røg staa dem om Ørene. Ja — jeg er nu for Resten meget skikkelig og fornærmer ingen, for Hovedet er væk, og saa kan jeg ingen Ting, uden maaske stange Tænder. Har De Brug for mig til det, saa vær saa artig.« —

Men Musen følte i Øjeblikket ingen Trang til at faa sine Tænder stangede, for den var sulten, meget sulten, og den skyndte sig derfor videre. »Det er da ogsaa et fattigt og usselt Hjem, jeg bor i« — tænkte den. — »Bøger svømmer man i her, men Bøger og altid Bøger det er min Sandten mager Kost at føde Kone og Børn paa. Jeg kommer dog til at smage lidt paa denne her. Fy —! for tør« — raabte den og spyttede ud, for det var Balles Lærebog, der laa paa Bordet. I Vinduet var slet ikke noget, men Bordskuffen stod paa Klem, og saa smuttede den der

ind. Der var mange Ting inde. Først en hel Del Bøger, som Musen imidlertid næppe gad lugte til, langt mindre smage paa. Saa et Par Uldhandsker og saa en Nøddeknækker.

»Har Du Lyst til at bides med mig — min Ven« — knirkede denne — »saa kom an; jeg har knækket Halsen paa ganske anderledes Karle end Du, og skal gjerne klemme baade Næse og Øren af Dig, hvis Du ønsker det?«

Men Musen var sulten og havde ikke Lyst til at slaas; den søgte videre, og helt oppe i Enden paa Skuffen fandt den en rigtig Lækkerbidsken — »en Sukkerfløjte« —, som den lille Pige havde faaet foræret til sin Fødselsdag. — Men neppe havde den begyndt at smage en lille Smule paa den, før Fløjten gav sig til at pibe af alle Kræfter og derved vaagnede en Sax og en Staalpen, der laa og sov ved Siden af.

»Hvad skal Du ved vor Fløjte?« raabte Saxen bistert. »Hvad skal Du ved vor Fløjte?« spruttede Pennen. »Er det da maaske Eders Fløjte?« — spurgte Musen lidt betuttet.

»Ja — vist saa« — svarede Saxen — »kan Du ikke se, at vi ere et Par Invalider fra —

»das grosse Vaterland.« Jeg har, endskjøndt jeg er saa fredelig og saa from, været i Slagsmaal og brækket min ene Arm, og min Kammerat har mistet begge Benene. Nu har vi aftalt med Fløjten, at vi ville rejse omkring i Landet og gjøre Musik ligesom andre Invalider; jeg tænker, det skal blive anderledes gemytligt end at ligge her og kukkelure i den mugne Skuffe.« »Ja — det er nu godt nok« — sagde Musen — »men den Aftale har jeg ikke været med til, og hjemme har jeg nogle smaa Museunger, der skrige højt af Hunger. I maa derfor undskylde, at jeg gjør kort Proces og æder hele Musikken.« »Av! Av!« — skreg Fløjten — »tag ikke saa haardt fat paa mig, husk paa, jeg er lavet af det bare Sukker og er derfor lidt skjør. Saa-dan er alle vi unge nuomstunder, derfor taaler vi ikke megen Modgang. Av! Av! skaan mit Liv for Kunstens Skyld.«

»Jeg blæser ad Kunsten« — svarede Musen og gnavede videre. — »Smaafolk som mig og mine Lige have ikke Raad til at befatte os med Kunster.«

»Pas saa da i det mindste paa, at Du ikke

kommer til den sorte og hvide Maling, der er klistret paa mig« — bad Fløjten, »thi det er Arsenik eller Rottegift.«

»Pøj! Fy for Rotterne« — skreg Musen og spyttede ud — »er der saadan noget ved Dig, saa skal jeg dog ikke have med Dig at gjøre, om Du saa er nok saa sød.« — Og da Uhret i det samme slog et, og der hørtes Støj inde fra Sovekammeret, skyndte Musen sig hen til sit Hul og forsvandt.

Men en af Maanens Straaler, der havde været inde i Værelset ved Siden af, smuttede nu hen til de andre og hviskede: »Jeg kan fortælle Jer en Hemmelighed. Datteren her i Huset er ved at blive forlovet; hun har faaet et Brev med et Billede af en ung Mand, og jeg saa', hun kyssede Billedet, og saa græd hun; saa kyssede hun det igjen, og saa lo hun. Og saa skal jeg bare sige Jer noget: saa gjemte hun Brevet ved sit Hjerte, og saa smuttede jeg med et lille Øjeblik. Aa —, I kan aldrig tro, hvor der var varmt og dejligt. Men I maa ikke sige det for nogen, for det skal være en Hemmelighed, til han faar sin Examen.«

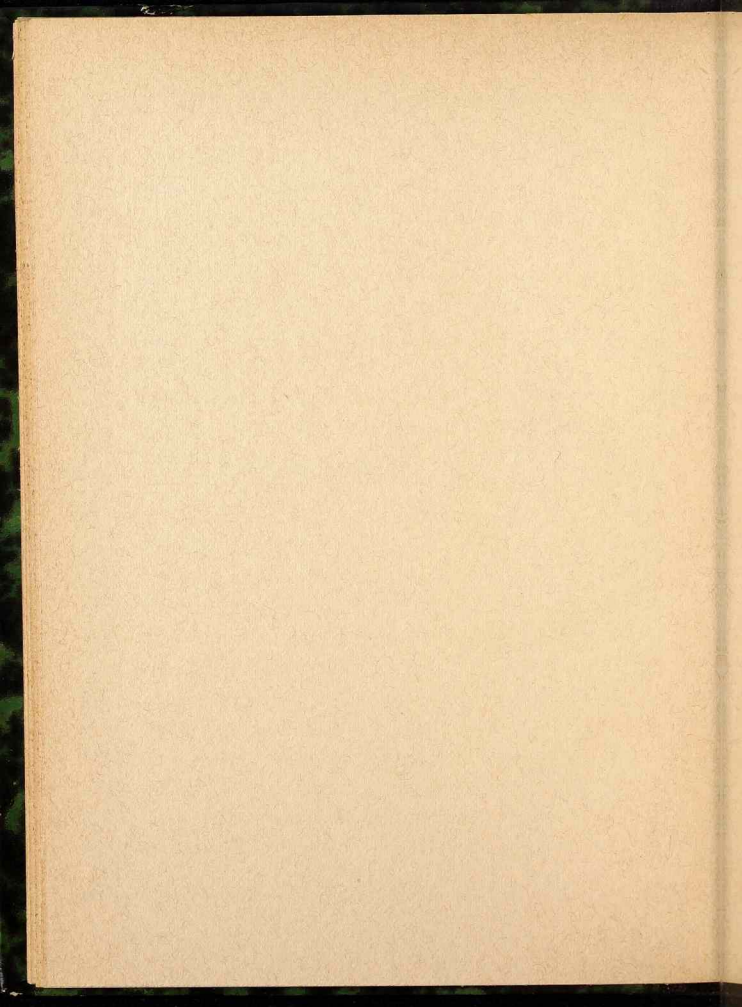
«Gud bevares» — hviskede de alle sammen — »vi er saa tavse som en Mur.« —

Saa trak der en Sky for Maanen, Straalerne forsvandt, og Pusleriet var forbi for den Nat. —

Men en lille sladdervorn Maanestraale fortalte det for Skyerne, Skyerne fortalte det for Fuglene, og en lille Fugl har hvisket mig det i Øret; derfor kan jeg nu sige det til Jer — kjære Børn. Men — husk paa: I maa ikke sige det for nogen, for det skal være — en Hemmelighed.

Vogterdrenge.

Skal jeg fortælle Jer en lille Historie der ovre fra Sønderjylland? Jeg tænker, at I gjerne ville høre lidt om Landet og om Folket der; thi Sønderjylland er jo vort Fædrelands tabte Datter, som vi aldrig maa glemme og aldrig ophøre at elske. Det er et smukt, et frugtbart og et rigt Land, og der bor mange gode, danske Mænd og Kvinder, som maa lide meget, fordi de ere danske og gjerne ville vedblive at være danske. De maa ikke hejse det kjære Danebrog, de maa ikke synge danske Sange, Børnene blive nødte til at lære Tysk i Skolerne, og den tyske Regjering søger at bringe hele Folket til at elske, hvad der er tysk. En lille Forseelse i den Henseende kan medføre stor Straf, og alligevel bliver mange af Folket ved

at holde fast ved Kjærligheden til Danmark og alt, hvad der er dansk. Se derfor — kjære Børn — maa vi elske Landet og Folket derovre og aldrig slippe Haabet om, at vi engang atter blive forenede med dem.

Østkysten af Sønderjylland er overalt baade smuk og frugtbar, og Fjeldskov By, som jeg vil fortælle lidt om, laa midtvejs mellem Kristiansfeld og Haderslev, tæt ud til Kysten, saaledes at Markerne næsten overalt gaa ned til Stranden. Det er morsomt at gaa dernede ved Strandbredden, kunne I tro, thi der er saa mageløst smukt. Snart se vi en høj og rank Klint bevoxet med kraftige, grønne Bøge lige ud til Affaldet, og den synes da at ligne en kraftig og venlig gammel Gubbe, der staar og vender det brede Bryst mod de skvulpende Vover. Lidt længere henne er Klinten lavere og fladere og bevoxet med Buske og Smaakrat lige ned til Strandbredden. Andre Steder skraane de grønne Agre eller de bølgende Kornmarker jævnt ned mod Kysten og lægge deres blomsterklædte Bredder lige ud i de smilende Vovers Favn. Hist og her er der indenfor

Strandbredden store, dejlige og frodige Engstrækninger, hvor Kvæget om Sommeren ret kan gotte sig ved det saftige Græs, og enkelte Steder langs Kysten ser man snart et pynteligt Badehus, snart en eller flere Smaabaade liggende. Ser man endelig ud over Vandet, da møder Øjet i Regelen Grupper af større og mindre Øer, der med deres Skove og Marker, Huse og Gaarde, Kirker og Smaabyer ligge for os som et prægtigt Panorama. Lad os saa tænke os — kjære Børn —, at vi endelig have set os mæt paa alle disse Herligheder, og idet vi strække os i det bløde Græs under den skyggefulde Bøg, lukke vore Øjne og lægge Øret til, hvor lyder det da ikke forunderlig bedaarende at lade Bølgenes klagende Melodi smelte sammen med Skovfuglenes glade Sang. Og naar vi Vogterdrenge laa ude i Marken ved Kreaturet, da samledes vi altid nede ved Stranden, hvor vi da morede os med at løbe om og samle underligt formede Stene og Muslingskaller, slaa Smut eller pjaske ude i Vandet, og saaledes har jeg som Barn mangfoldige Gange løbet og leget eller siddet og set over til Fyns dejlige

Kyst og lyttet til Bølgenes underlige Musik. Ja — man kan ligge og lytte saa længe, til man drømmer sig helt ind i en Eventyrverden, og saa skal jeg da fortælle Jer et Eventyr om :

»Den lille Vogterdreng.«

Lidt paa den anden Side den store Skov, et Stykke fra Stranden, laa Træskomandens — Per Knudsens — Mark, og der gik lille Nis og passede deres eneste Ko og et Faar med to Lam. Han var en rask og livlig Dreng, og det var morsomt at se ham springe omkring og lege med de to smaa Lam. Hvor mange Krumspring og Løjer kunne de ikke finde paa; snart staa de paa Hovedet, snart paa Benene, og det gamle Faar gaar og bræger og skjænder saa smaat over al den Jagen og Tummel. Han har faaet lavet sig et Hus ind i Grøftevolden, der gemmer han sin Mad og sin Bog, og der sidder han i Tørvejr, naar det regner. Af og til gjør han en lille Afstikker ned til Stranden, og der er meget at se og more sig med, saa Tiden aldrig kan falde ham lang. Men saa en Dag, da han var derude, blev det et forskrækkeligt Tordenvejr. Nis krøb da ind i

sit Hus, og der sad han, medens Tordenen buldrede, Lynene glimtede, og Regnen skyllede ned. Han var lidt ængstelig og kunde ikke godt taale at se Lynglimtene, derfor lukkede han sine Øjne og sad ganske stille med foldede Hænder inde i Huset. Saa paa en Gang kom der et Glimt og et Knald, saa Jorden rystede under ham, og han gav et Skrig fra sig af Angst og fór op; men han var jo nødt til at blive der inde, thi Vandet skyllede ned udenfor, saa det var gruligt. Lidt efter begyndte det da ogsaa at klare op, og Uvejret var forbi. Nis krøb nu ud af Huset og skyndte sig hen til Koen, som stod og krøb sammen, men da han saa flyttede den, klappede den lidt paa Halsen og snakkede godt til den, og Solen desuden begyndte at skinne, saa kom den gamle røde snart i godt Humør igjen. Men værre saa' det ud, da han kom hen til Faaret. Lynet var slaaet ned, og der laa hans kjære, gamle Mette — de smaa Lams Moder — kold og stille derude i Græsset. Hvor skar det ham ikke i Hjertet, at se de to smaa Lam løbe rundt om deres Moder, brægende og

grædende, stødende til hende, som for at vække hende, og kaldende paa hende med deres ømteste Stemme. Aa — hvor blev han ikke ulykkelig, stakkels Dreng. Hans Fader og Moder vare ikke hjemme den Dag, og ene stod han ude paa Marken med al sin Nød. Hvad skulde han gjøre? Han forsøgte at faa Lammene til at følge med sig hjem; men trods alle hans Kjærtegn, al hans Kalden og Lokken, kunde han dog ikke faa dem bort fra deres Moder. Men da han saa stod og var allermest bedrøvet, saa kom han i Tanker om et Vers, han nylig havde lært:

Gud elsker sine Børn saa vist,
Han elsker høje og ringe,
End og den lille Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.

Saa foldede han sine Hænder og bad:
»Lille Vorherre, du kommer til at hjælpe mig,
for jeg er saa inderlig bedrøvet.« — Og Vorherre hørte hans Bøn, og der var en lille Lærke, som havde sin Rede i den duftende Kløver nærvæd, hvor Drengen stod, den fik Bud om at synge for Nis, til han blev glad. Det var

noget, som den grumme gjerne vilde, thi den holdt saa meget af den lille Dreng, fordi han havde været saa omhyggelig til at værne om dens Rede. Kun en ganske enkelt Gang havde han listet sig hen til den for at se, hvor vidt de smaa Unger vare komne, men han vogtede nøje paa, at ingen skulde komme til at gjøre dem Fortræd. Til Gjengjæld havde Lærken da sunget alle de smukkeste Sange, den kjendte, og da Ungerne bleve store, fik de ogsaa lært at svinge sig højt op i det blaa under Jubel og Sang. Og det morede da Nis at sidde og lytte til dens smukke Sange og se, hvor højt den kunde svinge sig opad, ofte saa højt, at han kun kunde se den som en lille sort Prik. Men nu stod han og hulkede og græd og tænkte ikke paa Lærken, før han hørte den kvidre over sit Hoved, og uagtet han var be-
drøvet, fik han dog Hovedet i Vejret; thi det var saa smukt, og det gjorde godt lige ind i hans Hjerte. Og saa var der saa mange —, ti, tyve, hundrede, ja tusinde var der vist, han kunde ikke tælle dem; men hele Him-
len var sort af smaa kvidrende Sangere,

som Lærken havde hentet fra Skoven og Markerne der omkring. Det blev en Koncert, som det var værd at høre paa, og Fuglene sang om alt det, som Barnet har kjært, om Blomsterne, der spirede og duftede rundt om paa Marken, om Sommerfuglene med de hvide og brogede Vinger, om den dejlige grønne Skov og om Bølgerne, der legede »Tagfat« ind mod Kysten. Men — al deres Sang var forgjæves; de smaa Lam bleve ved at bræge, og Nis løftede kun de taarefyldte Øjne og sagde: »Ja — I kunne sagtens være glade, alle I Fugle, men jeg har mistet gamle Mette, og derfor er jeg saa bedrøvet.«

Da fløj Fuglene endnu højere og sang om den Gud og Fader hist oppe, der kan gjøre alt det døde levende og alle de sørgende glade, til ham skulle vi vende os i al vor Nød. Og i det samme begyndte Solen rigtig at skinne, og den tørrede Ulden paa gamle Mette, og den varmede dens Krop og dens Hoved. Men lille Nis havde faaet fat i et Baand og trak Lammene bort fra deres Moder hjem efter. Kun modstræbende fulgte de ham, og brægende

gik de saa smaat bag efter Drengen. Men se —, det lader som gamle Mette begynder at røre sig, den vifter med Ørene og letter Hovedet. Og Solen skinnede saa varmt, og Fuglene sang saa smukt, saa at det ikke kunde blive liggende, men rejste sig og atter stod paa alle fire. Da hørte det Lammenes ynkelige Klagen, og — »Bøøø! — Bøøø!« — lød det hen over Marken. Det hørte Lammene, og før Nis tænkte noget derpaa, havde de smaa kjendt Moderens Røst, der for deres Øren lød som den yndigste Musik, og pilede afsted hen mod den gamle, der kom rokkende saa smaat mod dem. Hvilken Glæde var det ikke for lille Nis, der med en Træsko i hver Haand kom halende bag efter Lammene for at se, om han turde tro sine egne Øjne. Jo — der stod den gamle Mette-Mor, frisk som en Fisk igjen. Han vilde have gjort et vældigt Hop og raabt »Hurra« af bare Glæde; men det vilde ikke ret lykkes ham. Taarerne hang i hans Øjelaag, de smaa Læber bævede, og det lille Hjerte var fuldt. Stille tog han Huen af, gik hen og lagde en Arm om Halsen paa hvert af de smaa Lam

og sagde: »Nu sige vi dig alle tre saa mange Tak — lille Vorherre —, at Du hjalp os i vor Sorg og Nød.«

Tæt ved Skolen i Fjeldskov laa et lille Hus, og her boede Nis's Fader — Per Knudsen, — som jeg nu med det samme skal fortælle Jer lidt om — kjære Børn. Han lavede Træsko og havde en voxen Søn, der var lidt skæv i Ryggen, og derfor sad hjemme og vævede. Dem besøgte jeg ofte som Barn, dels fordi det morede mig at se paa deres Arbejde, og dernæst ogsaa, fordi Per var morsom til at snakke og blandede sine Spørgsmaal og Svar saa underligt mellem hinanden, saa der ofte kunde komme ganske pudsige Forvexlinger deraf. —

En Dag da Onkel og Tante, som boede i Fjeldskov Skole, og hos hvem jeg var i Huset, ikke var hjemme, havde vi et Faar, der var kommet løs ude i Marken, og som vi, trods alle vore Anstrængelser, ikke kunde fange. Konen, der skulde passe Huset, kunde ikke gaa hjemme fra og havde sendt en lille Pige,

som hed Kirstine, og mig ud for at fange det. Imidlertid kom vi paa Vejen derud op at skændes, og jeg bad hende kun »at pille hjem«, jeg skulde nok fange Faaret ene, men efterat jeg havde halet Marken rundt mange Gange og kun opnaaet ogsaa at faa det andet Faar løs, maatte jeg give tabt og kom nu svedig og grædende hjemefter forbi Træskomandens Hus for at hente Hjælp.

»I Nøden skal man kjende sine Venner,« siger Ordsproget, og Træskomanden, som nok kunde se, jeg var i Betryk, kom ud af Døren og raabte mig an.

Pustende af Anstrængelse og Vrede fortalte jeg ham, hvad der var i Vejen.

»Ja« — sagde han — »vor Knud« — (han kaldte altid Sønnen »vor Knud«) »taal hejer it mann Gjenvordigheder. Jen Dav gik hans Vævel i Stykker, og den broget Kat ha møjet sig i hans Lue; han græd pinde, men a sat ham en sammen liggodt igjen. A kommer val te aa hjælp dig med æ Faar.«

Og han hjalp mig virkelig ogsaa med at fange Faaret. Ja — det var en pudsig Fyr —

den gamle Per Knudsen. Naar han spiste, sagde han altid, før han begyndte: »Naa i Jesu Navn —; kort beten und lang æten.«

En Dag kom han ind og var vred.

»Godav Madammen! Hven di it holler Jer Høns aa mi Tout (Toft), skørrer a dem pinde. Farval!«

»Tøv dog lidt Per Knudsen og faa en Kop Kaffe.«

»Ja — Madammen hver (ved) nok, te a er møj faa Kaffe. Mi Kuen — Thrin — hun er aa goi te aa kog Kaffe, men hun broger saa møjle Sikorrium.

Jeg hørte en Dag en Samtale mellem ham og en anden Husmand, der arbejdede for os, og da hans Maade at udtrykke sig paa var ganske pudsigt, gav jeg nøje Agt paa Ordskiftet og kan huske det den Dag i Dag.

Han kom for at laane en Stige, og henvendte sig til Husmanden, der stod i Stalden.

»Godav — Hans Jessen!« »Godav Per Knudsen.«

»Kun a it lon Jer Husstig?«

»Den æ brækket.«

»Er den hjer den ny Ko, I har køjt (kjøbt)?«

»Ja!«

»A sku ha taaet (tægget) ædav.«

»Naa — skal I de.«

»Æ Agterspejl æ køn aa en!«

»Ja!«

»Har I Straaforing nok?«

»Aa — de ka væ lidt nok.«

»Er en goj te Mjælk aa Smør?«

»Ja — de tror a nok.«

»A ku jo tej (tage) di og bin ved mi, for mint de æ it saa høj, ska Do vir.« (Han mente, at han vilde tage vor Stige og bind ved sin, for hans Hus var jo ikke saa højt.)

»Hvad seje Do?«

»Har Do it et Ref?

»Jo — de tror a da.«

»A tejr en pinde.

»Nej — I maa sku it tej æ Ko.«

»Æ Ko! Hvem snakker om æ Ko — Din Fæ? Nej — a tejr æ Husstig.«

Om selve Fjeldskov By er der just ikke store Mærkværdigheder at fortælle. Der var to Gadedamme i Byen, en stor og en lille,

ligesom der ogsaa var to Høkere, der mærkeligt nok boede — en ved hver Dam, men saaledes, at den store Høker boede ved den lille Dam, og omvendt. Den store Høker kaldtes saaledes, fordi han blandt mange andre gode Ting ogsaa handlede med Mjød og Hvedebrød, og som Følge heraf fik han da ogsaa vor meste Handel. Den lille derimod gav i Almindelighed to Svedsker flere for Skillingen end den store, og som Følge heraf fik han vore Hjerter. —

Byen selv var meget langstrakt, og omtrent midt i den laa en Smedie, hvor »lille Mads Smed« boede. Han var en underlig lille Patron, men han var ligesaa vreden, tvær og arrig, som han var lille, og især lod han altid sin Vrede gaa ud over os Børn, som han nærede en besynderlig Uvillie imod, saa vi i Regelen levede paa Feltfod med »lille Mads«. Han hængte sig forresten, formentlig fordi der ramte ham forskellige Smaauheld, og da han saa havde en Gris, der blev syg og stod i længere Tid og vilde ikke æde, saa saa' han sig saa arrig paa Grisen, saa han heller ikke selv vilde æde, og saa gik han hen og hængte sig.

Ned igjennem Byen løb en Bæk, og langs begge Sider af den forunderligt bugtede Bygade laa der en Del Gaarde og Huse i broget Forvirring. Bækken var en af de største Glæder for os Børn; om Vinteren brugte vi den til Glidebane, og om Sommeren gik vi og pladskede omkring i den med Buxerne smøgede op over Knæerne, fangede Smaafisk eller sejlede med Skibe, lavede af en gammel Træsko eller udhulede Agurker. Et lille Stykke udenfor Byen, oppe paa en temmelig høj Bakke, laa Kirken, hvorfra der var en ypperlig Udsigt ud over Beltet med de mange Smaaøer, ja — i klart Vejr endogsaa over en Del af den fynske Kyst. Her samledes vi Drengene gjerne de hellige Aftener for at hjælpe til med at ringe og kime og saa med det samme se at faa Lov til at komme ind paa Hvælvingerne og lede efter Ugle-reder. Oppe paa Kirkebakken kørte vi i Slæde, naar der var Sne, og der havde vi vor største Fornøjelse om Vinteren. Vi fandt paa at binde alle Slæderne sammen, saa det hele lignede et Jernbanetog, og Togføreren, som styrede hele Flotillen, havde en lang Stok med et Tørklæde

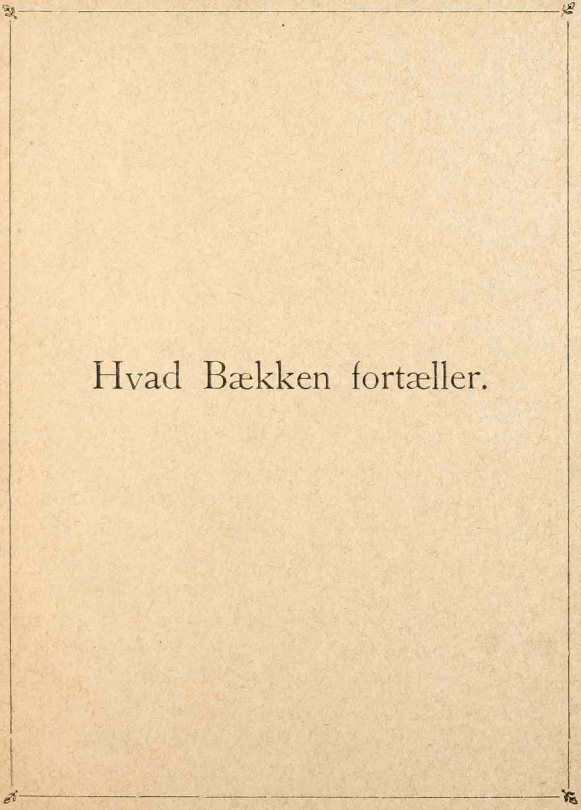
paa Enden fastgjort til sin Slæde; det var Flaget, der betegnede hans Værdighed som Kommandant.

Ved en Udkant af Byen laa Per Knudsens Hus. Bygningen var kun lille og indskrænket, men der var en grundmuret Gavl med en stor Vinranke helt op ad Muren, og det gav Anseelse. Henne i Haven var der et Lysthus af et eneste stort Ælmetræ, men det var desuagtet saa tæt og godt sammenvoxet, at det ovenpaa magelig kunde bære et Menneske. Der sad lille Nis og flere af vi andre Drengene ofte oppe og legede »kjøre Deligence«. Tømmen bandt vi om et Blommetræ, der stod lidt længere henne, og saa tudede Kusken af og til i en Skarntydefløjtede for at ligne den rigtige Deligencekusk. Omme bag Laden, tæt ved Møddingen, stod en gammel rynket Hyld, oppe i hvis store Krone der var indrettet en bekvem Siddeplads med Udsigt til — »det indre af Svinestien«.

Paa den anden Side af Haven var der en Toft med Stikkelsbærbuske rundt om i Hegnet og med en Ællingedam nede i det ene Hjørne. Her krydsede Nis's Fartøjer ofte omkring, og

saa fik vi ham til at lade dem med Stikkelsbær, som vi kunde spise lige saa hurtig, som han kunde sejle dem over, og saa lod vi dem gjerne gaa tilbage igjen med de tomme Skaller. Se, saaledes morede vi os, naar vi vare hjemme, men i Regelen laa vi jo ude paa Marken for »at vogte«, og da havde vi vor største Fornøjelse nede ved Stranden, hvilket jeg allerede har fortalt Eder noget om. Jeg vil derfor slutte denne Fortælling — kjære Børn —, men hvis det kan glæde Eder, skal jeg ved Lejlighed fortælle Jer lidt om en anden Egn af Sønderjylland.

Hvad Bækken fortæller.

I have vel alle sammen — kjære Børn —
saa ofte set en Bæk, saadan en rigtig kjøn og
morsom lille Skovbæk, der risler hen mellem
blomstrende Enge og frodige Marker, og I have
maaske ogsaa hørt, hvorledes den kan risle,
synge og klukke, idet den iler afsted, næsten
ligesom man kunde høre et Barn le eller græde.
Men I have vist aldrig faaet Jer en rigtig gemyt-
lig Passiar med Bækken eller hørt, hvad den
kan fortælle, og I kunne tro, den har meget
morsomt at fortælle om alt, hvad den hører
og ser paa sin lange Vej fra den lille Eng
dybt inde i Landet ud til det store aabne Hav.
Hør nu blot!

Langt herfra, paa den anden Side den
store Skov, løber en saadan morsom lille Bæk,

der bugter sig frem langs med en Landevej, saaledes at den stundom et lille Stykke løber tæt ind til Vejen, men derefter slaar en større Bugt ind gennem Engdraget. Langs den ene Bred stod der en hel Del dejlige grønne Bøge og spejlede sig i det rislende Væld, og Bækløbet var paa en længere Strækning aldeles overgroet med Skræpper og store Vandplanter, saa at vi kun hist og her kunde skimte Vældet gennem det tætte Dække. Og her var der rigtig morsomt for Bækken at løbe — kunne I tro —, og Smaabølgerne legede »Smut« og »Tagfat« med hinanden inde under de grønne Paraplyer. — »Vil Du med?« — hviskede Bølgerne til Landevejen, da de kom helt hen til den — »vil Du med, saa skulle vi lege saa morsomt her om gennem Engen? Aa — det er saadan et dejligt Vejr! Solen skinner, og Fuglene synge; kom — kom! —

»Lege«, brummede Landevejen, »jeg har andet at bestille end at lege, jeg maa passe min Forretning og bære de tunge Vogne paa min Ryg. Desuden har jeg heller ikke Lyst til at ligge og føjte ud og ind saadan lige

hen i Vejret, det passer sig ikke for Folk i min Alder. Nej — jeg har anderledes faste og bestemte Principer, er lagt med Kamp og Flint i Bunden og gaar min Vej lige frem efter Næsen uden at bekymre mig om Andres Pjank eller Narrestreger.«

»Naa, naa; godt Ord igjen«, lo Bølgerne og dansede videre hen gennem Engen. »Vil Du med?« — raabte de til Storken, der spankede henne paa Engen og søgte om Frøer til sin Frokost. »Vil Du med, saa skulle vi lege saa morsomt?«

»Jo — pyt, lege«, knebrede Storken. »Nej — hvem der har Kone og Børn at skaffe Føden til, de faar andet at gjøre end lege i disse daarlige Tider. I har jo ikke andet at bestille —, mor Jer derfor kun; men lad mig i Fred!« — Og hermed slog Storken dobbelt Knude paa sin Hals og spankede videre.

»Vil Du med?« — hviskede Bølgerne til Møllehjulet henne ved den gamle Skovmølle —, »vil Du med? — saa skulle vi tage os en ordentlig Svingom og rigtig more os —; kom — kom! —

»Holdt — holdt — Børn« — knirkede Møllehjulet — »tag ikke saa haardt fat paa mig, husk paa jeg er gammel og skrøbelig. Nu har jeg rendt rundt her i saa mange Aar, saa det er ikke saa underligt, at jeg er blevet ør i Hovedet paa de gamle Dage. — Men i Dag har jeg fri, for den gamle Jens Møller bliver begravet — skal jeg sige Jer.«

»Aa — saa her er Begravelse! Fortæl os lidt derom« — bad Bølgerne —; »vi ere saa nysgjerrige, for vi har aldrig været til Begravelse. Vor Bedstemoder — Mosekonen —, hun snakker aldrig om andet, men hun er et gammelt Vrøvl, saa det regne vi ikke paa. Det maa vist være rædsomt sørgeligt at komme til Begravelse?«

»Ja — hvad skal jeg fortælle Jer — Børn?« svarede Møllehjulet. — »Gamle Jens Møller klukkede for meget med Klukflasken, derfor kreperede han, men det maa I ikke sige for nogen, for saa kan Præsten let faa det at vide. Hele Huset er fuldt af sørgeklædte Folk, og Degnen er kommen for at synge en Psalme. Storstuen er betrukket med sort Klæde, sexten

Lys staar og brænder rundt om Kisten, jo — der er rigtig nok Stads — kan I tro, for gamle Jens Møller har samlet sig Grunker. Alle Skufferne i det store Chatol ere fulde af kjønne, blanke Skillinger, og dem har jeg tjent — maa I vide. Men inde ved Kisten staar Plejedatteren — Johanne — og græder, som hendes Hjerte skulle briste; thi hun holdt saa meget af »gamle Jens«, og nu staar hun ene her i Verden. Hør — nu begynder Degnen at synge, saa maa vi ikke snakke mere.»

Og Bølgerne lyttede og lyttede til Sangen, og de kunde tydelig høre Ordene: »Med Sorgen og Klagen hold Maade« —, men Melodien kjendte de ikke, for det var en af de nye, og deres Bedstemoder havde kun lært dem de gamle. —

»Naa — Børn« — formanede Bækken — »vi maa videre, husk paa, vi har en lang Vej for os.« Og saa glede Bølgerne da igjen jævnt og roligt afsted, hen forbi Møllen og ned efter Landsbyen; men der var ingen rigtig Humør i dem, for de kunde høre Klokkerne ringe, og det gjorde dem saa alvorlige. —

»Op med Hovedet, Børn« — sagde Bækken — »er det noget for saadan raske Gutter som Jer at hænge med Næbet. Nu komme vi snart til den store Bro, hvor Rotterne sidde og lure, saa gjælder det om at have Mod i Brystet og saa tage Rend til, saa vi kunne komme igjennem i en Fart. Nu fremad med et lille Hurra.« —

Og saa kan det nok være, at der kom Fart paa Skuden. Den ene lille Bølge ilede efter den anden, saa Skummet sprøjtede til alle Sider, og de søgte at komme forbi hinanden, faldt over hinandens Ben, lo og sprang op igjen, aldeles ligesom en Flok legende Børn. Men inde under Broen var der saa mørkt, og der sad Rotterne og lurede med gnistrende Øjne, og henne paa det smalleste Sted sad der en gammel, tykmavet Rotte med en Hale saa lang som en Pisk. Det var lidt uhyggeligt for de smaa Bølger, men saa toge de Rend til, og som et Lyn fore de igjennem det mørke Svælg. Og da saa den Fare var lykkelig og vel overstaaet, saa kom Munterheden rigtig i Gang igjen, og under Leg og Spøg dansede de videre.

»Stille Børn« — formanede Bækken. —
 »Nu er vi strax ved Hs. Velærværdighed Præstens Have; lad mig saa se, at I opfører Eder pænt og anstændigt. Ingen Narrestreger her! Bøj derfor Hovedet, luk Munden og gjør Eder saa flinke og saa artige, som saadanne smaa Gavstrikker kunde være.«

Og det gjorde de ogsaa. Ind gennem Præstegaardshaven glede de roligt og listende, langs den høje Poppelallé, hvor Hr. Pastoren gik frem og tilbage og dampede paa sin lange Pibe. »Men se en ganske lille Smule maa vi vel da,« hviskede Bølgerne til hinanden, og saa kigede de op engang imellem og saa den store smukke Have med Blomster og Lysthuse og med en dejlig Grønplæne helt opad Skraaningen og hen til Huset, hvor man kunde se lige ind i Havestuen, for Dørene stode aabne. Nogle lyst klædte Damer sade derinde, og der lød Musik ud derfra. »Aa — maa vi tøve lidt og høre paa Musikken« — bad Smaabølgerne — »vi have aldrig hørt Præste-Musik før?« Og da de fik Lov til at vente, saa lyttede de til Tonerne, der klang ud til dem, og de kjendte

Melodien: »Hvo ved, hvor nær mig er min Ende« — for det var en af dem, Bedstemoder havde lært dem. »Det er nok for gamle Jens Møller, de spille inde hos Præstens« — sagde Bølgerne til hinanden — og de blev saa alvorlige og vare lige ved at faa Taarer i Øjnene. Men paa en Gang skiftede Tonerne, og den gamle kjendte Sang: »Dengang jeg drog afsted« klang muntert ud til dem. Det kan nok være, der kom Liv i dem, og da de hørte »Hurraerne« klinge ud til sig, saa kunde de ikke dy sig længere, men raabte ligeledes: »Hurra« af Hjertens Lyst, og saa kilede de afsted som nogle desperate smaa Krigskarle. —

»Holdt — holdt« —, raabte Bækken —, skamme I Jer ikke ved at raabe saadan inde i Præstens Have; hvad tror I vel, han tænker om Jer? Nu skulle vi om forbi Skolen, der maa I raabe, saa meget I ville; thi Børnene komme i Skole for at faa lært »at raabe«, og den, der kan raabe højest, er den dygtigste.«

Det lode de sig ikke sige to Gange. »Hopsa«! — »Hejsa«! raabte de, medens de

boltrede sig frem, den ene ovenpaa, underneden eller ved Siden af den anden, ligesom Børnene henne paa Legepladsen. Det var Frikvarter, og der var en Tummel og Støj, saa det var en Gru. Nogle blæste i Fløjter, og andre dansede, kastede Boldt eller legede »Tagfat«, og der var en Støv og Støj, Latter og Raaben, saa det var uden Ende. —

»Bare Ben, og ned i Bækken« — raabte saa en af Drengene — og — »bare Ben og ned i Bækken« jublede de alle sammen. En, to, tre, vare Strømper og Sko borte, Buxerne smøgede op over Knæene (det synes alle Drenge ser saa mandigt ud), og saa gik det ned i Bækken, hvor de løb og legede lidt og overpjaskede hinanden dygtig med Vand.

»Ind — ind — ind« — raabtes der saa, og op efter Skolehuset stormede hele Flokken af Børn.

Men saa fandt Bølgerne paa at lege »Skole«, og Kvistene, som hist og her hang ned i Vandet, vare da Skolemesterens Ris, som det gjaldt om at slippe uskadt forbi.

Helt nede i den anden Ende af Byen laa

Kroen, hvor den tykke Rasmus Sørensen boede, og her var Bækken udgravet til en Bredning, der benyttedes til Vanding af Kreaturerne. Her var Vandet gjerne mudret og fuldt af Snavs, hvorfor det var et meget kjedeligt Sted at passere. Rasmus Sørensen stod i Døren, og en af de smaa Bølger kunde da ikke bare sig for at kige op og raabe —: »Rasmus med den røde Næse« —, og afsted løb de saa alle sammen lige saa hurtigt, de kunde.

»Ja« — sagde Bækken — »Børn maa nok lege, mens de ere smaa. Naar I blive store og komme ud i det stormende Hav, hvor Skibene vugges som Nøddeskaller og knuses af de stærke, fraadende Vover, da faar Piben en anden Lyd, og da bliver Legen saa ofte til Alvor, stundom til Alvor paa Liv og Død. Derfor kun muntert fremad.« —

Og det var noget som Smaabølgerne kunde forstaa, og de ilede afsted, krydsende sig frem i det engang dannede Spor og bestandig mumlende, nynnende og syngende deres glade Sange. Og efter Haanden som de kom længere frem, voxede de og bleve større og stærkere, og da

de saa tilsidst løb ud i Havet, saa havde de faaet Kraft til at bære de store Skibe langt bort til fremmede Kyster.

Der ligger en stor Damper parat til Afgang. Flaget vajer fra Mastetoppen, Musikken spiller ombord, og Dækket er helt fuldt af Mennesker, der vinke til os og vifte med deres Tørklæder. Og Bølgerne skvulpe og lege om Siderne paa Skibet, og de kalde paa os og love at bære os langt bort til fjerne Lande. Skulle vi tage med — Børn? Kom — kom —, saa gaa vi ombord, og saa skulle vi høre, hvad Bølgerne videre have at fortælle os. —

